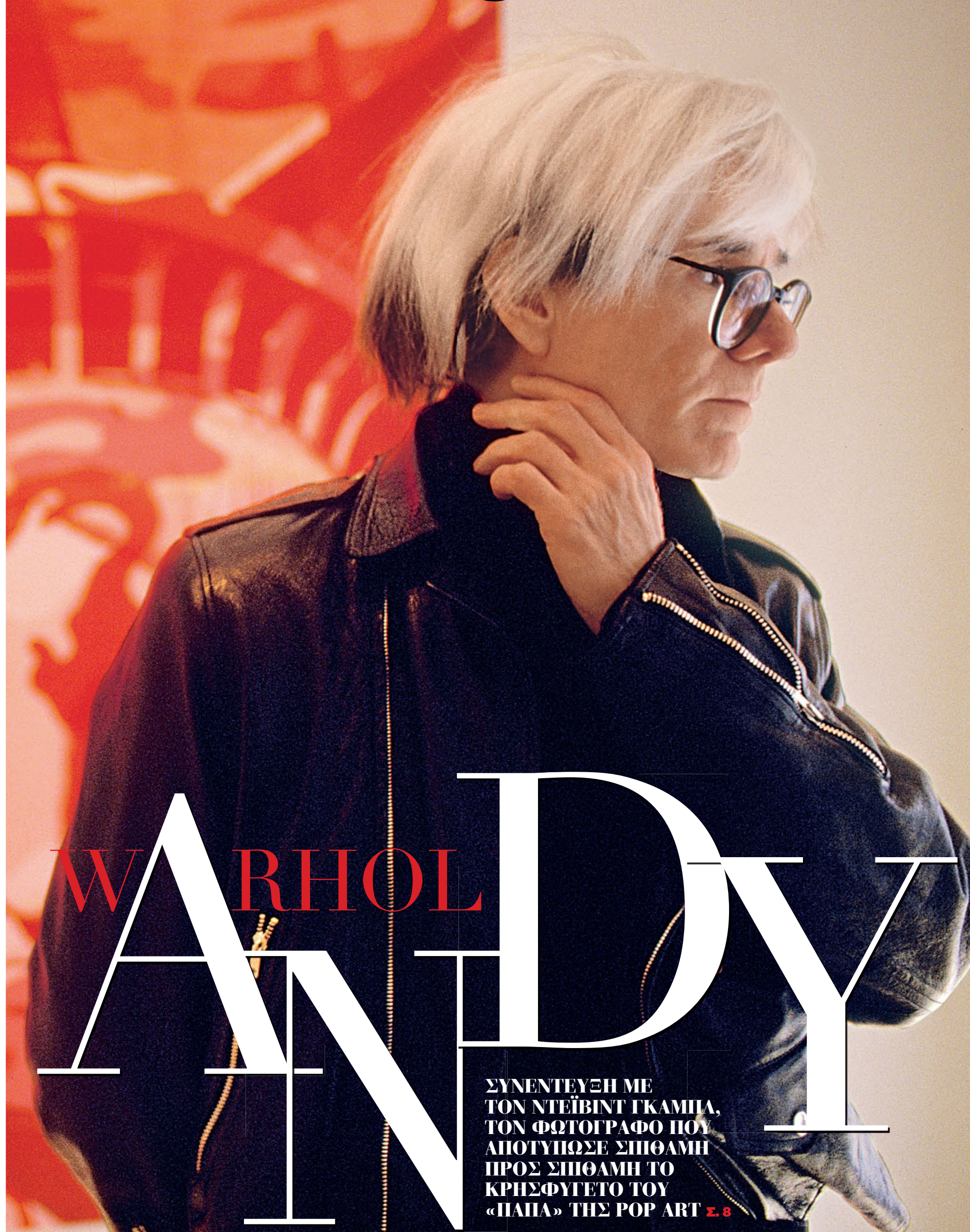

BHMagazino

WARHOL ANDY

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ
ΤΟΝ ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΓΚΑΜΠΛ,
ΤΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟ ΠΟΥ
ΑΠΟΤΥΠΩΣΕ ΣΠΘΑΜΗ
ΠΡΟΣ ΣΠΘΑΜΗ ΤΟ
ΚΡΗΣΦΥΓΕΤΟ ΤΟΥ
«ΠΑΠΑ» ΤΗΣ POP ART Σ. 8

ΙΑΠΩΝΙΚΟΣ ΘΡΟΝΟΣ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ Σ. 12

ΑΖΙΑ ΑΡΤΖΕΝΤΟ Η ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ #ΜΕΤΟΟ ΣΕ ΡΟΛΟ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΗΣ Σ. 16

ΣΠΙΤΙ ΣΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΥΨΗΛΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΧΑΜΗΛΟΥ ΚΟΣΤΟΥΣ Σ. 22

● Στο καθιστικό του Αντι Γουόρχολ με τη «Γάτα που γελάει» του Ρόι Λιχτενστάιν στον τοίχο. Το 1998, μία δεκαετία από την πρώτη δημοσίευση των φωτογραφιών, ο Ντέιβιντ Γκαμπλ τις παρουσίασε σε μια έκθεση στο Groucho Club του Λονδίνου. Τότε ήταν που τοποθέτησε ψηφιακά εικόνες του Γουόρχολ σε ορισμένες από τις φωτογραφίες.

ΣΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΙ ΓΟΥΟΡΧΟΛ

Ο Ντέιβιντ Γκαμπλ, ο άνθρωπος που μπήκε στο σπίτι του «αρχιερέα» της ποπ αρτ για να το φωτογραφίσει μετά τον θάνατό του, μιλάει στο BHMAGAZINO για την επαφή του με το σύμπαν της εκκεντρικής αυτής προσωπικότητας.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Αυτό που τον είχε εντυπωσιάσει περισσότερο από το σπίτι ήταν δύο σταυροί. Ενας από το Μεξικό με τον Εσταυρωμένο να μαρτυρά επάνω του δίπλα σε έναν πίνακα του Αμερικανού Μάξφιλντ Πάρις και ένας άλλος στολισμένος με ρουμπίνια και σμαράγδια. «Ο Αντι είχε αλλάξει τη ζωή του αφότου είχε πυροβοληθεί (σ.σ.: από την ηθοποιό και ακραία φεμινίστρια Βαλερί Σολάνας). Δεν άφηγε κανέναν να περάσει από την πόρτα του σπιτιού του, ούτε έκανε ποτέ πάρτι. Στράφηκε στον καθολικισμό και άρχισε να πηγαίνει στην εκκλησία 2-3 φορές την εβδομάδα. Όταν τον χειρουργούσαν μετά τον τραυματισμό του η καρδιά του σταμάτησε να χτυπάει για μερικά λεπτά. Αισθανόταν ότι του είχε δοθεί μια δεύτερη ευκαιρία για να ζήσει, την οποία δεν την άξιζε πραγματικά». Ο φωτογράφος Ντέιβιντ Γκαμπλ μιλάει με μεγάλη οικειότητα για τον Αντι Γουόρχολ. Και ας μην τον γνώρισε ποτέ, αν εξαιρέσει κανείς ότι είχαν διασταυρωθεί τα βλέμματά τους στο εστιατόριο του ξενοδοχείου «Algonquin», άντρο των διανοουμένων της Νέας Υόρκης για δεκαετίες, όταν κάποτε βρέθηκαν να τρώνε σε γειτονικά τραπέζια. Υπήρξε όμως ο άνθρωπος που πέρασε ώρες σε βουβό διάλογο με τις πιο μύχιες λεπτομέρειες του προσωπικού σύμπαντος του πάπα της ποπ αρτ όταν βρέθηκε να απαθανατίζει το εσωτερικό του σπιτιού του στο Μανχάταν, εκεί όπου ο Γουόρχολ είχε ζήσει από το 1974 έως τον θάνατό του, τον Φεβρουάριο του 1987. Οι οδηγίες που είχε ήταν λίγο-πολύ σαφείς. Επρεπε να μπει στο σπίτι και να φωτογραφίσει ό,τι τραβούσε την προσοχή του. Ο Αντι Γουόρχολ (1928-1987) είχε μόλις πεθάνει και ο νεαρός Ντέιβιντ Γκαμπλ άνοιγε την πόρτα στο διαμέρισμα της 66th street στο Απερ Ιστ Σάιντ του Μανχάταν, αν όχι με

DAVID GAMBLE ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΕΡΧΑΝΟΥ GEERT VANDEN WUNGAERT/AP

Ακριβώς 73 χρόνια μετά την άνευ όρων συνθηκολόγηση της Ιαπωνίας στις 2 Σεπτεμβρίου 1945 από τον Χιροχίτο, ένας άλλος μονάρχης της χώρας ετοιμάζεται για ένα ανεπανάληπτο γεγονός στην πρόσφατη ιστορία της: η επικείμενη οικειοθελής αποχώρηση του Ακιχίτο φέρνει ξανά στο προσκήνιο παλιές σκιές του αυτοκρατορικού οίκου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΚΟ ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗ

Πρώτος ήταν ο Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ', επικεφαλής της πόλης-κράτους του Βατικανού. Μετά, η βασίλισσα της Ολλανδίας Βεατρίκη. Ακολούθησε ο Χουάν Κάρλος της Ισπανίας. Και τώρα ο 84χρονος αυτοκράτορας της Ιαπωνίας Ακιχίτο, με βεβαρημένη υγεία έπειτα από δύο επεμβάσεις, μία για καρκίνο του προστάτη το 2003 και ένα μπαϊπάς το 2012, προετοιμάζεται να αφήσει τον αυτοκρατορικό θώκο στις 30 Απριλίου 2019 έχοντας συμπληρώσει τρεις δεκαετίες ως ηγεμόνας της χώρας του Ανατέλλοντος Ηλίου. Οι λόγοι δεν είναι ίδιοι σε κάθε περίπτωση: η Βεατρίκη ακολούθησε το παράδειγμα της μητέρας της και της γιαγιάς της, που επίσης είχαν αποχωρήσει πρόωρα, ο Χουάν Κάρλος έφυγε εξαιτίας μιας σειράς σκανδάλων, ο Πάπας και ο αυτοκράτορας υπό την πίεση της ηλικίας. Ωστόσο, όλες οι παραπάνω σύγχρονες αποδράσεις «εστεμμένων» έχουν κάτι κοινό – την αποδέσμευση του ατόμου από τα δεσμά του αξιώματος, κάτι που σε παρελθόντες αιώνες θα θεωρούνταν αδιανόητο. Ιδιαίτερα μάλιστα για έναν θρόνο όπως αυτός της Ιαπωνίας, ο οποίος εναποθέτει στον κάτοχό του ασύγκριτα βάρη: την αξίωση της αρχαιότερης δυναστείας παγκοσμίως (η παράδοση τη θέλει να ανάγεται στον 7ο αιώνα π.Χ., οι ιστορικοί επαληθεύουν την ύπαρξή της από τον 6ο αιώνα μ.Χ.), την επιβίωση αυστηρότατου τελετουργικού που ορίζει τη ζωή και τις υποχρεώσεις του μονάρχη, τη συμβολική του ισχύ για την κοινωνία, τη σκιά της ενοχής για τα εγκλήματα του ιαπωνικού στρατού στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, τον προβληματισμό για το μέλλον ενός οίκου με ελάχιστα μέλη και νομικό αποκλεισμό των γυναικών από την άσκηση εξουσίας. Κατόρθωμα του Ακιχίτο είναι ότι πέρασε αλώβητος από τις παραπάνω συμπληγάδες. Το ερώτημα είναι αν ο 58χρονος υιός και διάδοχός του, Ναρουχίτο, θα τις διέλθει με την ίδια επιτυχία. Από τη νεότητά του ήδη ο Ακιχίτο περιγραφόταν στον Τύπο ως «η μελλοντική ελπίδα της Ιαπωνίας», σιωπηρά ως αντίβαρο του πατέρα του, Χιροχίτο, απόμακρου, λάτρη της παράδοσης και στιγματισμένου από τη συμμαχία με τους Ναζί. Ο πρίγκιπας διάδοχος είχε λάβει δυτικού χαρακτήρα

Δύο εποχές: Μιτσίκιο και Ακιχίτο με τελετουργική ενδυμασία στην επίσημη γαμήλια φωτογραφία και 40 χρόνια μετά (επάνω αριστερά) στον κήπο των ανακτόρων το 1999. Ο Ακιχίτο θα γίνει ο πρώτος ιάπωνας αυτοκράτορας που παραιτείται από το 1817.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: AP

ΣΚΙΕΣ ΣΤΟΝ ΘΡΟΝΟ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΩΝ

«Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ

ΣΤΥ ΜΟΡΦΗ

Ο νεαρός graphic designer που κινείται με άνεση ανάμεσα σε Ελλάδα και Αγγλία ή σε καμπάνιες για τη Nike και τον Δήμο Αθηναίων μιλάει για την πόλη που τον εμπνέει.

ΑΠΟ ΤΗ ΔΑΝΑΗ ΚΟΤΣΩΝΗ

Μια ξύλινη πόρτα από το χωριό που μεταποίησε σε τραπεζαρία, η παλιά τηλεόραση της γιαγιάς του που χρησιμοποιεί ως μίνι βιβλιοθήκη, ένα παιδικό έπιπλο που μετέτρεψε σε κομοδίνο, κάδρα με πολύχρωμα σκίτσα και παλιές ραπτομηχανές Singer συνθέτουν το σκηνικό μέσα στο οποίο ζει και δημιουργεί ο Κωνσταντίνος Μπελιάς. Καθόλου παράταιρο περιβάλλον για τον 30χρονο graphic designer με την πηγαία και ασταμάτητη δημιουργικότητα. Συνεργασίες με διεθνή brands, όπως

η Samsung και η Aperol, καμπάνιες προώθησης του Δήμου Αθηναίων, επιμέλεια video clip της Νατάσσας Μποφίλιου, σεμινάρια και η ιδιαίτερη οπτική αποτύπωση της Αθήνας στα social media αποδεικνύουν ότι γνωρίζει καλά το παιχνίδι της σύγχρονης αισθητικής. Χαζεύοντας το πολύβουο Παγκράτι από το μπαλκόνι του στην Υμηττού, τον ρωτάω τι είναι αυτό που τον εμπνέει στο αστικό τοπίο της Αθήνας. «Από την αρχή ένιωσα ότι υπήρχαν εδώ πράγματα να ανακαλύψω και έπειτα, στις καθημερινές μου διαδρομές με τα πόδια, άρχισα να παρα-

τηρώ τις όμορφες γωνιές του κέντρου. Στην Πατησίων, ας πούμε, υπάρχουν μερικά από τα πιο καλαίσθητα κτίρια της πόλης». Τα τελευταία δύο χρόνια ο Μπελιάς συνεργάζεται με τον Δήμο Αθηναίων και συγκεκριμένα με την Εταιρεία Ανάπτυξης & Τουριστικής Προβολής Αθηνών στην προσπάθεια προώθησης της πρωτεύουσας στο εξωτερικό ως city break προορισμού, ενώ συμμετείχε επικοινωνιακά και στο «Πρόγραμμα Προσωρινής Στέγασης Προσφύγων», υπό την αιγίδα του Δήμου και της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ. «Λόγω της γεωγραφικής της θέσης, η Αθήνα δεχόταν ανέκαθεν επιρροές από διαφο-

ρετικές κουλτούρες. Αυτό έχει καταγραφεί στο DNA της πόλης». Αυτό που τον προβληματίζει περισσότερο τελευταία για τη ζωή στην πόλη είναι «η περίοδος ατσούμπαλης πολιτιστικής αποκέντρωσης που διανύουμε. Νομίζω ότι η απομάκρυνση από το κέντρο βασικών πυλώνων πολιτισμού, όπως η Εθνική Βιβλιοθήκη και η Εθνική Λυρική Σκηνή, θα υποβαθμίσει ακόμα περισσότερο το βιωτικό επίπεδο στην περιοχή. Είναι κρίμα, γιατί η Αθήνα αποτελεί ένα ακατέρναστο διαμάντι. Αντίθετα, εκτιμώ πολύ ότι το νέο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης του Ιδρύματος Βασίλη και Ελίζας Γουλανδρή χτίστηκε πιο κεντρικά, εδώ, στο Παγκράτι».

Όπως περιγράφει στο BHMAGAZINO, όλα ξεκίνησαν στη Μεγαλόπολη Αρκαδίας, και συγκεκριμένα στο εργαστήρι του πατέρα του, στο υπόγειο του σπιτιού. «Ήταν η καλύτερη παιδική χαρά!» αναφέρει. «Ο πατέρας μου είναι creator – ασχολείται με τη ζωγραφική, τη γλυπτική, την επιπλοποιία –, οπότε θεωρώ ότι αποτέλεσε σημαντική αφορμή στο να ακολουθήσω αντίστοιχο δρόμο». Αυτή η επαφή του με τις χειροποίητες κατασκευές εξακολουθεί να τον επηρεάζει δημιουργικά, καθώς για την πρόσφατη καμπάνια των αθλητικών παπουτσιών Nike React, με πρωταγωνιστές γνωστούς νεαρούς Έλληνες εν δράσει, χρησιμοποίησε κολάζ που

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΕΛΙΑΣ

ΑΘΗΝΟΚΕΝΤΡΙΚΗ»

● Χαρακτηριστικό δείγμα δουλειάς του Κωνσταντίνου Μπελιά από την πολύ επιτυχημένη στα κοινωνικά δίκτυα σειρά του με τα «πειραγμένα» κτίρια της Αθήνας. Στην απέναντι σελίδα, φωτογραφημένος στο σπίτι του στο Παγκράτι.

Η εμπρόσθια όψη του κτιρίου σχεδιάστηκε ώστε να φαίνεται σαν να έχει καμπυλωθεί, σαν να έχει «πιεστεί» από τον ήλιο, και όχι ως μια επίπεδη, άκαμπτη επιφάνεια.

ΜΑΘΗΜΑ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ

Μια βραβευμένη κατοικία στο Ηράκλειο επιβεβαιώνει πως ο ρηξικέλευθος σχεδιασμός και η επιμονή στη λεπτομέρεια αναδεικνύουν ακόμη και τα πιο συνήθη δομικά υλικά.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Η καλή μέρα είχε φανεί από το 2013. Όταν δηλαδή η κατοικία στο Συκάμινο Αττικής είχε βρεθεί στη βραχεία λίστα του βραβείου Mies van der Rohe, της σημαντικότερης διάκρισης εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το κτίριο που αναδυόταν από το έδαφος και εισερχόταν ξανά με χάρη σε αυτό, κατάσπαρτο με χαμηλά φυτά στην οροφή του, είχε γίνει περίπου viral στους ιστοτόπους αρχιτεκτονικής και νιζάιν αλλά και στα αντίστοιχα έντυπα. Το γραφείο TAN ήταν στα στόματα όλων και η περιέργεια ήταν μεγάλη για τα επόμενα πονήματά του. Κανένας δεν απογοητεύθηκε από τη συνέχεια. Όπως από μια τραπεζοειδή κατοικία στην Καλλιτεχνούπολη και μια κυβιστική μονοκατοικία στην Κάτω Κηφισιά. Και, βεβαίως, από το σπίτι στην Κρήτη, το οποίο, όπως κι εκείνο στο Συκάμινο, σχεδιάστηκε με τους περιορισμούς που επιβάλλει μια στενόμακρη επιφάνεια δόμησης.

Στις παρυφές του Ηρακλείου, σε ένα οικόπεδο γωνιακό, επίμηκες και κάπως υπερυψωμένο, το οποίο έχει άπλετο άνοιγμα μπροστά του και θέα στο όρος Γιούχτα, οι TAN κλήθηκαν να σχεδιάσουν την κατοικία μιας τετραμελούς οικογένειας. «Τη μέρα που πρωτο-

είδαμε το στενόμακρο αυτό οικόπεδο είχε πολύ έντονο ήλιο. Αντιληφθήκαμε ότι πρέπει να διαχειριστούμε μια κατ' ανάγκη επιμήκη όψη που τη λούζει το φυσικό φως από την ανατολή έως τη δύση του. Ηρθε λοιπόν η ιδέα να τη σχεδιάσουμε ώστε να φαίνεται σαν να έχει καμπυλωθεί, σαν να έχει “πιεστεί” από τον ήλιο, και όχι ως μια επίπεδη, άκαμπτη επιφάνεια» σχολιάζει ο Τηλέμαχος Ανδριανόπουλος των TAN, ο οποίος σχεδίασε το κτίριο μαζί με τον Κώστα Μαύρο, με πολιτικό μηχανικό τον Αθανάσιο Κοντιζά και συνεργάτες αρχιτέκτονες τους Θάνο Μπαμπανέλο και Γρηγόρη Σταυριδάκη.

Το ανεπίχριστο σκυρόδεμα είναι το κυρίαρχο υλικό της κατασκευής, όπως άλλωστε και στα περισσότερα κτίρια των TAN. Στην προκειμένη περίπτωση έχει χρησιμοποιηθεί για τον γλυπτικό υπερυψωμένο όγκο, για το γωνιακό υποστύλωμά του αλλά και για την ισόγεια βάση του κτιρίου. Ο ξυλότυπος που δημιουργεί αυτή την εντύπωση δεν είναι παντού ο ίδιος. Στον μεν επιβλητικό όγκο έχουν χρησιμοποιηθεί μεγάλα μπετοφόρμ (επιφάνειες κόντρα πλακέ), ενώ στη βάση του κτιρίου και στα υποστυλώματα προτιμήθηκε οριζόντιος ξυλότυπος από σανίδες δέκα εκατοστών. Το κατά κανόνα γκρι ανεπίχριστο σκυρόδεμα έχει εδώ βαφτεί με απορροφητικό τρόπο που δεν αποκρύπτει την υφή της επιφάνειας του μπετόν, σε δύο αντιθετικές τονικότητες. Μια υπόλευκη απόχρωση για τη μεγάλη επιφάνεια και μια γήινη λαδί-γκρι για τη βάση, προκειμένου αυτή να έχει μεγαλύτερη συνάφεια με τον κήπο και τη φύτευσή του.

Οι χώροι του σπιτιού διαρθρώνονται σε τρία επίπεδα. Στο ισόγειο, πίσω από μια αέρινη περίφραξη από συρματόσχοινα και αναρριχώμενα φυτά, βρίσκονται οι χώροι ύπνου. Στο ενδιάμεσο επίπεδο, ακριβώς κάτω από το υπερυψωμένο καμπύλο πρίσμα, βρίσκονται οι χώροι διημέρευσης, κοινώς το καθιστικό, η τραπεζαρία και η κουζίνα. Από πάνω τους υπάρχει ένα επιπλέον μεγάλο υπνοδωμάτιο που λειτουργεί και ως ξενώνας. Είναι ένας ενιαίος χώρος και έχει στις άκρες του δύο υπαίθριες περιοχές. Η μία αποκαλύπτεται στην όψη μέσα από την οπή που μοιάζει με φόρο τιμής στον εικαστικό Γκόρντον Μάτα Κλαρκ και λειτουργεί ως βεράντα. Η δεύτερη δεν είναι ορατή παρά μόνο μέσω μιας κατακόρυφης σχισμής. Εκεί βρίσκεται ένα υπαίθριο λουτρό, μια μικρή δεξαμενή όπου μπορείς να καθίσεις και να χαλαρώσεις. «Αυτό που είναι ιδιαίτερο στη λειτουργική συγκρότηση του εσωτερικού είναι ότι ο χώρος διημέρευσης βρίσκεται υπερυψωμένος, ανάμεσα στις δύο πιο ιδιωτικές περιοχές των χώρων ύπνου, την υποκείμενη και την υπερκείμενη στάθμη. Ετσι, αυτά τα δύο επίπεδα είναι πιο κλειστά, στιβαρά, προστατευμένα, ενώ το καθιστικό και ο χώρος φαγητού και προετοιμασίας του απολαμβάνουν τη θέα της κορυφής του Γιούχτα.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ

Το ανεπίχριστο σκυρόδεμα είναι το κυρίαρχο υλικό της κατασκευής. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, μπροστά και πίσω από τον γλυπτικό υπερυψωμένο όγκο της πρόσοψης έχουν χρησιμοποιηθεί μεγάλα μπετοφόρμ (επιφάνειες κόντρα πλακέ).

ΣΦΑΚΙΑ

Με θαυμάσιο καιρό, γαλήνια νερά και ατελείωτα μονοπάτια, ο δυσπρόσιτος Νότος των Χανίων προσφέρει ένα ιδανικό περιβάλλον για όσους αγαπούν την πεζοπορία, το βουνό, τη θάλασσα και τον Σεπτέμβρη. Το καλοκαίρι τελείωσε. Ζήτω το καλοκαίρι!

●
Αν και μικροσκοπικό και απομονωμένο, το Λουτρό φιλοξενεί κάθε χρόνο τους περισσότερους επισκέπτες των Σφακίων. Τον Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο οι πιο πολλοί το επιλέγουν ως ορμητήριο για τις πεζοπορικές εξορμήσεις τους.

ΑΠΟ ΤΗΝ **ΚΙΚΗ ΒΑΣΣΑΛΟΥ**

Δεν θυμάμαι πια πόσες φορές έχω τραβήξει για τον Νότο. Θυμάμαι όμως πώς νιώθω κάθε, μα κάθε φορά μετά από εκείνη τη στροφή του δρόμου και ύστερα από κάμποση ώρα μέσα στα βουνά, όταν αντικρίζω το Λιβυκό Πέλαγος. Η βλάστηση έχει μείνει πίσω, το τοπίο έχει σκληρύνει και η πέτρα, ο αέρας και η δροσιά του βουνού, που χάνεται κατηφορίζοντας, οδηγούν σε έναν τόπο αλλιώςτικο από τους άλλους. Μακρινό. Σχεδόν απόκοσμο. Αυτό ακριβώς νιώθω. Οτι έχω φύγει μακριά. Η Γαύδος απέναντι, χαράζοντας το νότιο άκρο της Ευρώπης, το επιβεβαιώνει σιωπηλά.

Τα Σφακιά είναι μια απέραντη έκταση 468 τ.χλμ. με λίγους κατοίκους (περίπου 2.500) στα νοτιοανατολικά του Νομού Χανίων, όπου κυριαρχεί ο ορεινός όγκος των Λευκών Ορέων με τις ψηλές κορυφές και τα βαθιά φαράγγια, αλλά και μια πλούσια ακτογραμμή, την οποία διατρέχει μέρος του ευρωπαϊκού μονοπατιού E4 (η τουριστική ανάπτυξη της περιοχής οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στους πεζοπόρους που καταφθάνουν εδώ από όλον τον κόσμο), αλλά όχι πάντα αυτοκινητόδρομος. Από τη Χώρα Σφακίων και δυτικά, όλες οι μετακινήσεις γίνονται είτε πεζή είτε με καραβάκι, ενώ μονάχα στα ανατολικά θα βρείτε παραλίες με άμμο και τον δρόμο να περνάει μέσα από χωριά και παράλληλα με τη θάλασσα, για να εισέλθει στη συνέχεια στον Νομό Ρεθύμνου.

Ερχόμενοι εδώ για παραθερισμό, το πιθανότερο είναι να προσπεράσετε σχετικά γρήγορα το οροπέδιο Ασκύφου και τους περισσότερους ορεινούς οικισμούς και χωριά και να δώσετε προτεραιότητα στις παραλίες και στα πέριξ αυτών. Κάπως έτσι θα φτάσετε στη Χώρα Σφακίων (73 χλμ. από τα Χανιά), την πρωτεύουσα του ομώνυμου δήμου και το μεγαλύτερο λιμάνι της περιοχής. Εδώ θα αφήσετε το αυτοκίνητο και θα συνεχίσετε την εκδρομή από τη θάλασσα. Ανάλογα με τον χρόνο και τα σχέδιά σας μπορείτε να κινηθείτε είτε με το καραβάκι της γραμμής (www.anendyk.gr) που «πιάνει» με τη σειρά Λουτρό, Αγία Ρουμέλη και φτάνει μέχρι Σούγια και Παλαιόχωρα στα νοτιοδυτικά του νομού (και πάλι πίσω) ή να ταξιδέψετε με μικρότερα καραβάκια που εκτελούν τοπικά δρομολόγια για Γλυκά Νερά, Λουτρό, Μάρμαρα κ.ο.κ. Υπάρχει, βέβαια, πάντα και η δυνατότητα για θαλάσσιο ταξί – το οποίο αν είστε μεγάλη παρέα συμφέρει – και ασφαλώς το μονοπάτι.

Hop on, hop off

Εχοντας επιλύσει το πρακτικό κομμάτι των μετακινήσεων, την πρώτη αξέχαστη βουτιά της εκδρομής θα την κάνετε στα Γλυκά Νερά. Ενας πανύψηλος απότομος βράχος κατεβαίνει κάθετα στην παραλία με το λευκό βότσαλο, τα σκιερά αλμυρικά, τις